Hij doet het opnieuw!

Contributed by M. Lievens
donderdag, 25 november 2004 - Last Updated dinsdag, 26 juni 2007

Vandenbroucke slaat weer toe. Zijn vrije tribune van dinsdag 19 oktober was toch een kleine schok voor de (Vlaamse) politiek. De CD&V moet in de federale regering. Dat is tenminste wat de meesten van zijn alarmkreet onthielden.

'Collectief leiderschap' luidt de titel van zijn stuk. Ook al maakte hij zelf de verhuis naar het Vlaamse niveau, weg van die lastige FGTB'ers, hij ondervindt dat hij daar maar een beperkte greep heeft op de hefbomen voor zijn neoliberaal project: de 'hervorming' van de arbeidsmarkt, het begrotingsoverschot, de gezondheidszorg en de vergrijzing. Vandenbossche en Vandelanotte lieten hem daarenboven blijkbaar rechts (!) liggen, en overlegden, in hun 'merkwaardig enthousiasme', te weinig met hem naar zijn smaak.

Maar bovenal begrijpt Vandenbroucke dat als je wil aanvallen, je er dan moet voor zorgen dat de rangen gesloten zijn, en dat de generaals hun onderlinge tegenstellingen overstijgen. Politieke eenheid om 'zure' maatregelen te kunnen nemen, dat is wat Vandenbroucke wil, handig ingekleed in een discours over politiek leiderschap en vergrijzing. Hij ziet zijn geestesgenoten Blair en Schröder, maar ook Balkenende, zwaar in het offensief gaan, en wil niet achterblijven. Hij zette al de toon door elke loonopslag te weigeren. Je moet het maar doen als Vlaams minister van onderwijs.

Het moet gezegd: de frontale aanval tegen de verworvenheden van de arbeidersbeweging op zijn Frans, Brits, Nederlands of Duits ging voorlopig aan België voorbij. Niet dat ze niet willen! Wijt het misschien aan de zwakte van het Belgische kapitaal en haar staat, verzwakt door de tegenstellingen van een confederaal partijlandschap en een (soort van) federale staatsstructuur. De classe politica beschikt daarenboven (ondanks o.a. Vandenbrouckes aanzetten) minder over een coherent neoliberaal project vergeleken met pakweg Blair, en blijkt vooral niet in staat de interne tegenstellingen te overstijgen om dat ook door te voeren, tegen alle verzet in. Vandaar de onrust in diepblauwe kringen (Bouckaert en co) of bij het VBO. Geen wonder dat Voka de enige was die applaudisseerde voor Franks stunt. Vandenbroucke staat duidelijk verder dan pakweg Freya Vandenbossche of Steve Stevaert in de gestage evolutie van de sociaal-democratie via het sociaal-liberalisme naar het neoliberalisme pur sang. De teletubbies botsen. Dat was al eens zo rond de federalisering van de werkloosheidsuitgaven. Nu gaat Vandenbroucke in overdrive.

Wordt ongetwijfeld vervolgd...